

MAGÁNSZFÉRA

PÁRATLAN OLDAL - XLVI. évfolyam 1. szám, 2002. január 4.

Magánügyem, de elárulom, hogy 2000-ben is, 2001-ben is kaptam egy-egy lengyel kitüntetést. Előbb a köztársasági elnöktől egy lovagi keresztet, majd a ZAIKS-tól, azaz a Színpadi Szerzők Egyesületétől egy műfordítói díjat. Több se kellett hát, kézhez véve a Ki kicsoda 2002. évi kiadásának korrektúráját, ezt a két kitüntetést is hozzáírtam a már meglévőkhöz. Sőt mi több, eleget tettem két kisebbik fiam kívánságának, s ugyanezen korrektúrába a második keresztnevüket is beírtam. Csakhogy a szerkesztő exhibicionizmusom láttán rendesen beintett, mondván, a gyerekek dupla keresztneve még hagyján, de mindenféle külföldi díjak és keresztek, no nem! Azaz dehogy mondta, nem is írta, csak tette. Én meg nyomtatásban látom, amit látok. Nyilván. Az ő lexikona, ő mondja meg, mi itt a támogatott és mi a tiltott információ, haladó hagyományként átmentve a hajdani három t-ből legalább ezt a kettőt. Minden más változat ugyanis elképzelhetetlen. Mert mondjuk, arra is gyanakodhatott, hogy megunván a mellőzést, évente új díjakat hazudok magamnak. De hát a korábbiakról miért nem kért pecsétetes papírt? Vagy legalább az újakról? Már izzad a tenyerem az izgalomtól, tetszik-e neki az új kötetem, mert ha nem, azt is törli létező könyveim sorából. Csak éppen kérdés, aki megfizeti e vaskos kötet borsos árát, mire kíváncsi, az ő két t-jére, a gyermekeim keresztnevére vagy teszem azt, megbízható információkra.